

en Overlighed, fordi denne Klasse af Betjente ikke tidligere havde haft Pensjonsberettigelse; men jeg mener, at dette aldeles ikke maa komme i Betragtning. Naar man erkjender, at en Klasse Embedsmænd have været for slet afslagne, deels med Hensyn til Gage, deels fordi de have savnet den Udfigt i Fremtiden, at faae en Understøttelse i deres Alderdom for sig og deres Familier, saa mener jeg, at man handler allerretfærdigst, naar man gaaer den Vej, der, efter min Formening, er den ene rette, for at faae troe og dygtige Embedsmænd, at lønne dem rigeligt; det hedder sig saaledes, at ikke Næringsforger snige sig indenfor deres Dør, at ikke Kummer skal være tilstede hver evige Dag hos dem, som tidligere har været Tilfældet, og at man dernæst ogsaa, forsaavidt Statens Kræfter tillade det, sikkrer dem, hvad de i deres Alderdom betydeligt kunne trænge til. Det er heller ikke fra den finantstille Side, at den høitagtede Finantsminister har gjort nogen Indvending imod det Forslag, jeg agter at fastholde; og det giver mig end mere Visshed om, at der ligger i det det ene Rette, at man ikke gjør nogen Uret imod Noget ved at gjøre dem alle lige berettigede. Det Forslag, som mine ærede Colleger nu have stillet, gaaer jo ud paa, at Halvdelen af denne Klasse, eller 200, skulle være pensionsberettigede. Jeg mener, at Erfaringen vistnok har godtgjort, at af et Antal af 400 Embedsmænd vil neppe Halvdelen komme under Pensionering, saa at der ved dette Forslag, ligesom der ogsaa er et andet Punkt, der taler derfor, vistnok kan naaes det Samme, som jeg troer vil naaes ved det, som jeg har tilladt mig at fastholde — det er nemlig, at alle de, der trænge til Pension, faae Pension; thi et Antal af 200 vil vel neppe tænkes at være under Pension. Hvad der imidlertid i dette af Majoriteten stillede Forslag muligt kan være tiltalende, det er, at de Vedkommende, førend de blive pensions-

berettigede, skulle have tilbagelagt en Tid af 10 Aar i Statens Tjeneste. Heri kan man jo forsaavidt vel søge nogen Garanti, men saa kan man paa den anden Side ogsaa opfaae det Spørgsmaal, hvorledes der da skal forholdes med de Mænd af denne Klasse Embedsmænd, som ere saa uheldige, efter Forløbet af 4, 5, 6 Aar, eller hvorlænge det end er under 10 Aar, at enten Sygdom eller andre Tilfælde forhindre dem i at opfylde deres Pligt i Statens Tjeneste og da faae deres Afsted. Hvorledes skal det da gaae dem? Skulle de da aldeles Intet have, fordi de have opoffret deres Kræfter og vilst deres Trostid i Statens Tjeneste. Jeg mener, at man herved vilde begaae en Synd imod dem, om ikke ligefrem et Uretfærdighed, hvad jeg vilde tillade mig at kalde det. Det er, hvad jeg for Øieblikket skal udtale.

Ordføreren: Jeg vilde kun, inden Discussionen gaaer videre, udtale, at af Udvalget har idetmindste jeg opfattet Udskiftets Mening paa samme Maade, som den høitagtede Finantsminister her nylig har omtalt, nemlig, at ved at give Pensjonsberettigelse til enkelte Soldofficeranter, derved er det dog slet ikke afgjort, at der ikke af Ministeriets Understøttelseskasse kan gives Understøttelse i de enkelte Tilfælde, hvor der maatte være særdeles Grunde derfor. Tillige maa jeg tillade mig at bemærke, at jeg kunde ikke rigtigt forstaae, hvad den ærede første Landstingsmand for 1ste Kreds (H. P. Hansen) sagde, da han atter talte om Pensionsloven, om det var en Gjentagelse af, at det var en Forandring i Pensionsloven; jeg fattede det ikke ganske rigtigt; thi der blev baade talt om Forandring i Pensionsloven og om Tillæg til Pensionsloven. Skulde det første være Tilfældet, maa jeg ogsaa gjentage, at det er aldeles ingen Forandring i Pensionsloven, der af Udvalget er foreslaaet.